

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Prosperi Aqvitanici, Episcopi Regensis: ex ea, quæ est per Iohannem Antonium Flaminium Imolensem. Migravit è corpore anno Domini 466. Aduertat autem lector, vixisse ijsdem temporibus in ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

VITA S. PROSPERI AQUITANICI,
Episcopi Regiensis: ex ea, quæ est per Iohannem
Antonijm Flaminiim Imolensem. Migravit è
corpore anno Domini 466. Aduertat autem le-
ctor, vixisse ysdem temporibus in Gallijs, alium
eiusdem nominis Prosperum, Episcopum Aurelia-
nensem, successorem S. Aniani: quem illum esse co-
pinatur Baron. (Annal tom. 6. in no. mart. Rom.)
qui subscriptus habetur Concilio Vaseri atque
Carpentor actensi.

25 Iunij.

Prosper A-
quitanus.

Matt. 19.

Res suas pau-
peribus lar-
gitur.

BEatus Prosper, vir multiplici doctrina &
sanctitate insignis, ex qua vrbe quibusve
parentibus ortus fuerit, non satis comper-
tum habetur. Illud autem satis constat, Aquita-
num eum fuisse, miraque in patria futurae san-
ctitatis iecisse fundamenta. Cum enim assiduis
ac diligens sacræ scripturæ esset lector, quodam
die ex illo loco diuinitus ei oblato, vbi Christus
ait: Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ
habes, & dā pauperibus, & veni sequere me,
permotus fuit, vt continuò rebus omnibus di-
uenditis, & in pauperes distributis, seruis etiam
& ancillis libertate donatis, Romam se contu-
lerit; quò rerum terrenarum sarcina leuatus, so-
li Christo vacare posset. Romanam sedem eo
tempore Leo primus, vir egregia eruditione ac
sanctitate conspicuus administrabat: qui tantā
et viri sancti conspectu lætitiā hausit, quantā
Petrum ex Pauli aduentu hausisse legimus. Vi-
debat enim inter cætera, quæ lætitiā eius ve-
hementer cumulabant, magnum sibi tempore
maximè opportuno adiutorem à Deo missum,
qui inualecentem quotidie magis magisque Ne-
storia-

storianam & Eutychianam hæresim euerteret. Neque eum summa de viro sancto concepta fiducia fefellit.

Nam aduersus hæresis Pelagianæ reliquias elegantissimus Catholicæ fidei defensor acerrimè decertauit, & scripta beati Augustini, quæ plerique Pelagianæ hæresis fautores, in vrbē Malsiliensi, velut maiorum sententijs aduersa calumniabantur, egregia concertatione defendit. Existat eius ad B. Augustinum i. m. senem epistola, qua breuiter hæreticorum quærelas complectitur, atque eiusdem D. Augustini contra eosdem implorat auxilium. Quo tempore Hilarius Arelatensis, eiusdem argumenti ad eundem Augustinum scripsit epistolam; quibus responsurus Augustinus, duos insigni eruditione, quorum primum de Prædestinatione sanctorum, alterum de bono perseuerantiæ, conscripsit libros. Sed & cum defuncto Augustino, quidam presbyteri non cessarent (conuenientibus nonnullis Galliarum Episcopis) damnatis Pelagij sensibus inhærere, & apud imperitos D. Augustinum simulare, quod in duobus prædictis libris, multa cunctis Christi fidelibus meritò detestanda asseruisset, hi duo zelo fidei accensi, Cælestinum Romanum tunc Pontificem adierunt, & querela apud eum deposita, epistolam ab eo eruditissimam obtinuerunt; qua non tantum fides Catholica, ex prædecessorum ipsius Cælestini Romanorum Pontificum decretis, contra Pelagianos grauissimè defenditur, verumetiam adeò prædicatur Augustinus, vt vel hinc non immeritò, hætenus præcipuus Ecclesiæ Doctor habitus sit.

Cum autem B. Prosper, & Leonis Pontificis precibus, & cælesti victus imperio, Regiensis ec-

S. Prosper
scribit contra
Pelagianos.

Fit Regiensis
Episcopus.

clesiæ cathedram ascendere debuit, ita se ad omnem virtutis perfectionem composuit, ut etiam ex ipso vultu, admirabilis quidam pietatis splendor eluceret. Qui populum in tantum eius amorem accendebat, ut moerorem omnem quem ex defuncti antistitis sui morte conceperat, protinùs deponeret: ac miro cum desiderio eum exciperet, multisque notis egregiæ cuiusdam voluntatis, insitam in eum charitatem demonstraret. Ipse verò summa vigilantia eorum saluti inuigilabat, ac crebris declamationibus, quibus nihil facundiùs aut efficiacius dici poterat, illos ad rectam viuendi normam incitabat, quæ tamen si gratia & lepore admirabili, ob innatam illi facundiam condiebatur, & sanctæ scripturæ testimonijs refertæ magnum apud populum pondus habebant: maiore tamen vim & auctoritatem, probatissimi eius mores, & vitæ sanctitas illis adferebat. Nihil enim dicebat, quod ipse viuus virtutum exemplis in se prius non exprimeret. Erat illius pectus flamma charitatis ardens, erat præsentia mitis, omnibus affabilis; seueritas verò in delinquentes ad eò temperata, ut magis illos corripiens charitas, quàm verborum asperitas moueret.

Cura viduarum & pupillorum.

Quid referam quanta pietate & cura pupillos & viduas prosequeretur? Nò sexus, nò ordo, nò ætas erat in ciuitate, quæ eius patrociniò nò foueretur. Cumq; omnibus esset benignus, omnibus affabilis, omnibus viscera misericordiæ aperiret, suã ipse carnẽ vigilijs, ieiunijs, oratione ac multiplici maceratione domabat. Magno etiã charitatis impulsu, finitimarum urbium antistites crebrò per epistolas hortabatur, ne dignitatis suæ, ne impositi sibi oneris obliuiscerentur.

Quæ

Quæ quidem omnia tanta faciebat modestia, tâta dexteritate, vt magnam sibi apud omnes non modò suos, sed etiam alienos gratiam & amorem conciliaret, vt non aliter ac omnium parètem illum diligerent ac venerarentur. Et quidem cùm talis ac tantus præsul, duos & viginti annos Sedem illam Regiensẽ administrasset, multisq̃ue virtutibus adornasset, corporis viribus destitutus cum admiranda insitæ pietatis significatione ad cælos migravit. Quantum verò sui desiderium reliquerit; totius ciuitatis mœror ac luctus testatus est: Vbique suspiria, vbiq; gemitus audiebatur, nec vllus erat lachrymis modus. Ductæ sunt deinde solenni apparatus totius populi omnium ætatum ac ordinum concursu, exequiæ: sepultusq̃ue est extra urbem in templo quod in honorem beati Apollinaris ipse consecrauerat.

Quâ verò gratus Deo extiterit, & quẽ locum in angelicis choris adeptus sit, mira ad illi sepulcrum prodigia continuo subsequuta declararunt; ad quod nullus, quacũq; detineretur egritudine frustra cõfugit. Claudi gressũ impetrarunt, cœci visũ, paralyticis confirmata sunt mēbra, ab obsessis corporibus dæmones fugati. Nemo verbis satis dignè cõsequi posset quãto splendore diuinũ Pontificẽ suũ Deus populis omnib. ac in Ecclesia sua veluti cœleste quoddam iubar fulgere voluerit: vt se tâto foelicẽ Præsule ac patrono, Regiẽsis ciuitas meritò dicere possit. Neq; tâtus ad illius sepulcrũ honor ac veneratio, temporis longinquitate cõsenuit, sed ad hoc vsq; tempus perdurat ac viget, nec vllius ad id piẽ accedẽtis diuina gratia fidem ac spem irritam esse finit.

Verũ quia extra urbis muros erat sepultus & faui-

Odor suavis
simus è se-
pulcro S.
Prosperi.

seuientibus Barbarorum bellis, quibus vexata diu fuerat Italia, frequentari ex more sepulcrum non poterat: Thomas vir vitæ ac morum sanctitate venerabilis, qui sancto Christi Antistiti in ea dignitate successerat, ne tanti Præfulis veneratio paulatim obsolesceret, secundum quietem admonitus, sacram ædem extruxit amplissimam; in quam sacræ transferrentur reliquæ. Conuocatis igitur religiosorum omnium collegiis & populo, qui frequens confluit, sepulcrum vetus, in quo usque ad Luitprandi Longobardorum regis Christianissimi tempora quieuerat, apertum est; de quo tanta diuini odoris fragrantia effusa est, vt nulla ei aromata vel opobalsamarii, si per ædem fluerent, comparari possent. Ita eductæ sacræ reliquæ, cum ingenti omnium plausu atque lætitia, nouo sepulcro magno cum honore illatæ sunt. Vbi mira quamplurima, antedictis non dissimilia, meritis sancti Confessoris, Deus cum omnium stupore operatus est,

C. Baro. An.
tom. 3.

VITA S. ADELBERTI, CONFESSORIS & LEUITÆ, DISCIPULI S. VVILLIBRORDI EPISCOPI. EX EA QUÆ EST PER CÆNOBIAS MEDELOCENSES. CLARUIT CIRCA ANNUM DOMINI 697.

25. Iunij.

S. Egbertus
multos Chri-
sto lucratur.

Adelbertus
Regis Dei-
rorum filius.

Beatus Egbertus cælesti afflatus desiderio, patria & parentibus ac cognatis relicta, studio peregrinationis in Hyberniam secesserat; vbi cum præclaro virtutum profectu, & hæud obscura vitæ sanctimonia, in multorum admirationem venisset, Deo id agente, multos sui sectatores effecit. Inter eos autem qui certim ad eum confluebant, seque in eius disciplinam tradebant, Adelbertus Regis Deirorum filius, arctioris vitæ instituta non segni-

ter